

3.

üks seäst kaebas ükskord wågga omma hådda. „Suremad kürjateggiat, ütles temma, ei olle sün ma peál, kui påsoke. Saab ta meid agga nähha, siis on forralt ots meie peál. Jonega, mõttab ta meid kinni ja nelab meid ärra. Agga miks ma ka sün oues lendan? Eks ma woi eest ärrapõgengeneda, fuhho temma ei sa? —”

Menda ta ütles, otsis kohhe warjopaika, ja lendas ühhe wanna lauta sisse. „Ega sün misugused mõrtsukad ommiti ei olle,” mõtles temma. Agga oh kuida pettis ta ennast! — Hovis surem kartus fulli sün ta peále. Ta näggi, et keik seis nad, nurgad ja laggid õmbliko wórkusid tuis ollid, ja õmblikud isse agga wahtsid, et tedda piiddid kinnisama. Waerwalt

peás

peásis ta nende käest ja kaebas ueste omma hådda. „Agga eks ma olle halp ja rummal?” hùdis ta wåljaatilles. „Moisa toad ja kambrid ei kela mul ükski. Eks ma lenda seña, ja ella seál rahboga, siis ei påsolessed pessa, egga õmblikud wõrgud ei tohhi tehha:” Menda ta läks sendes seῆna. „Oh kui hea on mul sün ellada, sün wöin partusseta lendada, ei olle tarvis ei põfesse, ei õmbliko vist, wäriseda.” Mata, õhto tulleb kätte, suur hulg künnlaid pannakse toade ja kambritte isse põllemas. „Kuid a mitgub keik, mo sünma ees! misfuggune fuit walgus, leigib minno ümber! Otse kui pâiva aidal saan keikipaiko lendada.” Menda fitis temma omma uut elloasset. Agga oh sedda tummalat! omma sure römo sees ei puñnuud ta künna tuld miksli, lendas wåca.